

20 Μαΐου 2014

Όσιος Ιωακείμ ο Παπουλάκης (1786-2/3/1868)

[/ Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Γεννήθηκε στον οικισμό Καλύβια της Ιθάκης το 1786. Οι απλοί και ευσεβείς γονείς του ονομάζονταν Άγγελος Πατρίκιος και Αγνή. Στην αγία κολυμβήθρα έλαβε τ' όνομα Ιωάννης. Επτά ετών ορφάνεψε από μητέρα. Ο πατέρας του ξαναπαντρεύθηκε και η μητριιά του δεν του φερόταν καθόλου καλά. Παρηγορούνταν στα εκκλησάκια του νησιού του. Τα πρώτα γράμματα έμαθε στην πατρίδα του. Εργάσθηκε στο καράβι του πατέρα του και ενός συμπατριώτη του. Από μικρός αγάπησε την προσευχή, τη νηστεία και την ελεημοσύνη.

Κάποτε το καράβι που εργαζόταν έφθασε στο λιμάνι της μονής Βατοπαιδίου για

εργασίες. Ο μικρός Ιωάννης θαυμάζοντας την ιερότητα του τόπου θέλησε να μείνει για πάντα, ικανοποιώντας ενδόμυχο παιδικό του πόθο ολοκληρωτικής αφιερώσεως στον Θεό. Ενεγράφη δόκιμος στη μονή Βατοπαιδίου το 1803. Μετά από ευδόκιμη δοκιμή εκάρη μοναχός με τ' όνομα Ιωακείμ, διακρινόμενος στις μοναχικές του υποχρεώσεις, την προθυμία του στα διακονήματα και τον ακέραιο χαρακτήρα του. Κατά τις παραμονές της Ελληνικής Επανάστασεως του 1821 εξήλθε με την ευλογία της μονής του στον κόσμο, για να στηρίξει, νουθετήσει και διδάξει τους κατατρεγμένους χριστιανούς στην Πελοπόννησο. Ο πρώτος βιογράφος του οσίου Π. Ραυτόπουλος, αναφέρει πως εργάσθηκε ιεραποστολικά στην Ήπειρο και στη Στερεά Ελλάδα. Ο π. Γεράσιμος Ζαμπέλης μετά από έρευνα καταλήγει: « Το έργο πάντως του Όσιου Ιωακείμ, ολοκάθαρο και συγκλονιστικό, δεν αφήνει περιθώρια αρνητικών προβληματισμών». Φαίνεται πως την ίδια εποχή κυκλοφορούσαν και κάποιοι εκμεταλλευόμενοι τον πόνο των υποδούλων, ως αγύρτες και λαοπλάνοι.

ὁ ἅγιος
ἰσακίμ

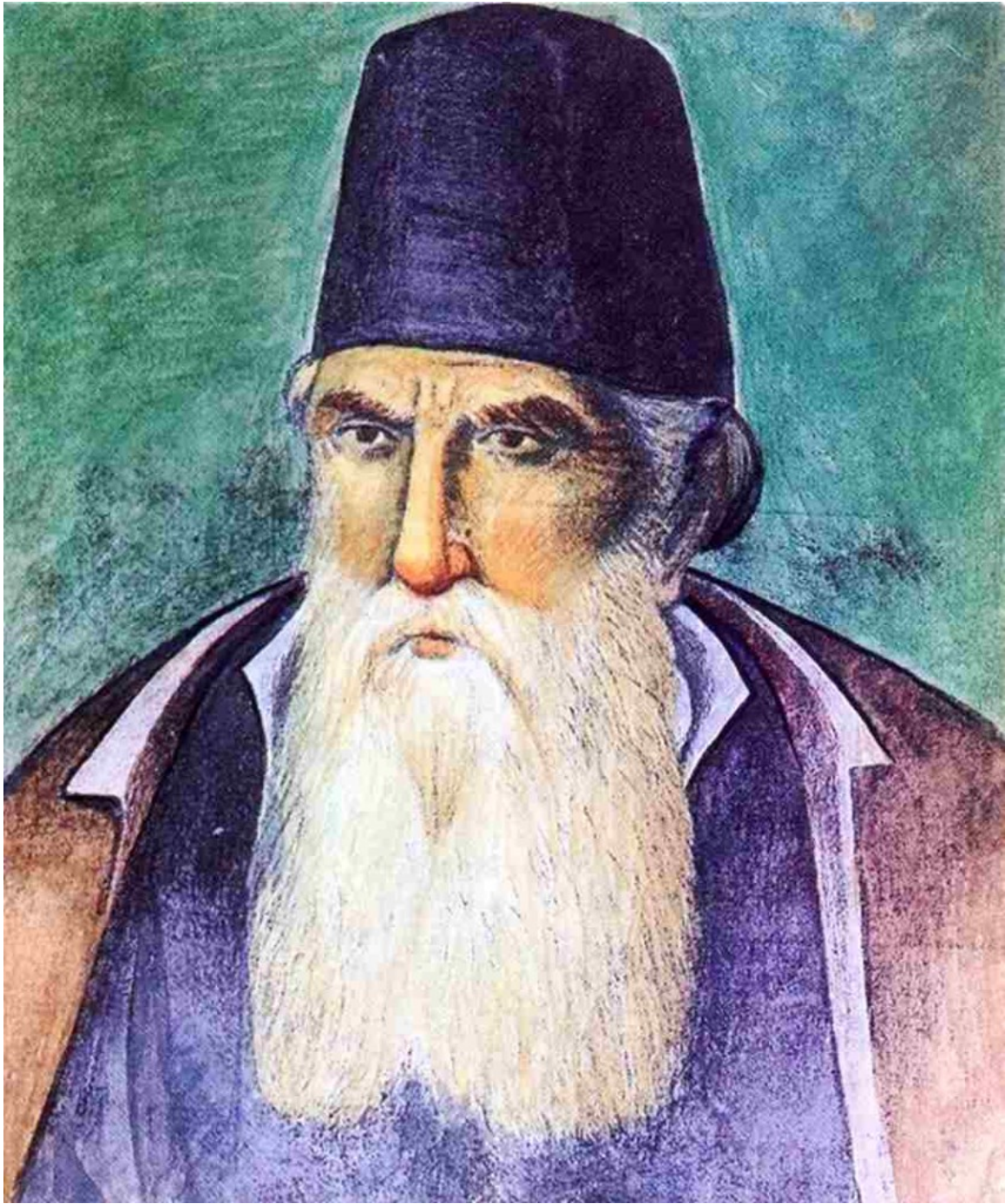
ἰσακίμ

ὁ
παπουλάκης

ὁ
βατοπαλιτής

Περί το 1827 ο όσιος επέστρεψε στην ιδιαίτερη πατρίδα του Ιθάκη, συνδυάζοντας ασκητικό και ιεραποστολικό βίο. Επί μία πενταετία έζησε σε μια λαγγαδιά με αυστηρή άσκηση, πιο πάνω από το χωριό Περαχώρι. Κατόπιν για περισσότερη άσκηση πήγε σε μια σπηλιά στο φαράγγι της Γούβας. Μερικοί χριστιανοί έφθαναν μέχρι τους τόπους των ασκήσεών του, ζητώντας την προσευχή του, τη συμβουλή και την ευχή και ευλογία του. Γιά πολλούς ήταν ο άγιος Παπουλάκης. Κατέβαινε και εκείνος στα χωριά, για να συνδράμει με τον βιωματικό λόγο του και το ακέραιο παράδειγμά του. Μοιράζοντας όσα του έδιναν, ελεημοσύνη στους φτωχούς, μερικές φορές δίχως να γίνεται αντιληπτός. Τ' άφηνε και έφευγε κρυφά. Οι φτωχοί τον αγαπούσαν και μερικοί πλούσιοι τον φθονούσαν, που τους έλεγχε για τη φιλαργυρία τους.

Με την προτροπή του κτίσθηκε ο ιερός ναός Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Ράχης, όπου και στη μονή της μετανοίας του ετιμάτο το Καθολικό στον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου, της Αγίας Βαρβάρας-Σταυρού, του Αγίου Αθανασίου-Ανωγής και του Τιμίου Προδρόμου-Σπαρτοχωρίου Μεγανησίου. Η σαραντάχρονη παραμονή του στο νησί του ήταν πηγή αστείρευτης και συνεχόμενης ευλογίας. Υπήρξε προστάτης των φτωχών, εμπνευστής μετάνοιας των αμαρτωλών, ισόβιος ασκητής, αληθινός μοναχός.

Handwritten text in a decorative font, possibly a title or a short prayer, located below the portrait.

Main body of handwritten text in a Gothic script, organized into several paragraphs with red initials (A, B, C) marking the beginning of new sections.

A decorative horizontal line followed by the word "a sequiva f." in a stylized script.

Handwritten text at the bottom of the page, including several lines of script and a small decorative cross symbol.

Προείδε το τέλος του και αποσυρμένος σε μια φιλόξενη οικία στο Βαθύ της Ιθάκης, αφού εξομολογήθηκε για τελευταία φορά στον Πνευματικό του ιερομόναχο Αγάπιο Δενδρινό, τελείωσε ειρηνικά τον βίο του τα χαράματα της 2ας Μαρτίου του 1868. Το τίμιο λείψανό του μεταφέρθηκε στον ιερό ναό του Αγίου Νικολάου. Στο δεξί του χέρι βρέθηκε ένα χαρτί με την τελευταία του επιθυμία: «Απαιτώ, αγαπητοί μου, να ενταφιασθώ στο Σταυρό, στην εκκλησία της Αγίας Βαρβάρας, όπισθεν του Αγίου Βήματος, όπου βρίσκεται μυρσίνη φυτευμένη με τα χέρια μου. Αγαθόν το εξομολογείσθαι τώ Κυρίω και ψάλλειν τώ ονόματί σου Ύψιστε, του αναγγέλειν το πρωί τό έλεός σου και την αλήθειάν σου καθ' εκάστην». Έτσι και έγινε. Όλοι οι κάτοικοι του νησιού ήλθαν να τον απόχαιρετήσουν. Περιπάτησαν έξι ώρες για να τον μεταφέρουν στον τάφο του. Τον συνόδευσαν και πολλά πουλιά. Ενώ έβρεχε το λείψανό του δεν βράχηκε καθόλου.

Ο όσιος Ιωακείμ είχε πλούσια από τον Θεό χαρίσματα· της προοράσεως και της ιάσεως, καθώς έχουμε πλήθος παλαιών και πρόσφατων μαρτυριών. Η καθαρότητα, η ασκητικότητα και η ταπεινότητά του τον έκαναν δεκτικό δοχείο των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος, τα οποία μοίρασε στους έχοντες ανάγκη πιστούς. Πολλά θαύματά του έγιναν όσο ζούσε, αλλά και μετά την κοίμησή του και μέχρι σήμερα. Αρκετοί έγραψαν περί αυτού.

Στις 23.5.1992 κατόπιν διαβημάτων μονής της μετανοίας του προς τον Μητροπολίτη Λευκάδος και Ιθάκης και με την προσωπική συμμετοχή του Καθηγουμένου και αδελφών της μονής πραγματοποιήθηκε στον Σταυρό της Ιθάκης η ανακομιδή των τιμίων λειψάνων του, τα οποία είχαν κιτρινωπό χρώμα και άρρητη ευωδία. Οι κάτοικοι του νησιού πάντα στις καρδιές τους τιμούσαν τον όσιο Ιωακείμ ως άγιο. Η επίσημη αναγνώριση και αγιοκατάταξή του έγινε από το Σεπτό Οικουμενικό Πατριαρχείο στις 19.3.1998. Μέρος των τιμίων λειψάνων και της κάρας του οσίου φυλάσσονται στον ιερό ναό Αγίας Βαρβάρας και το υπόλοιπο μέρος των λειψάνων και της κάρας του στην ιερά μονή Βατοπαιδίου. Πλήρη ασματική ακολουθία, Παρακλητικό Κανόνα, Χαιρετισμούς και εγκώμια συνέταξε ο υμνογράφος Χαραλάμπης Μπούσιας.

Η μνήμη του τιμάται στις 2 Μαρτίου και η ανακομιδή των τιμίων λειψάνων του στις 11 Μαΐου.

Πηγή: Μοναχού Μωϋσέως Αγιορείτου, Βατοπαιδινό Συναξάρι, Έκδοσις Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου, Άγιον Όρος 2007.